

Arrest

nr. 161 946 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. MAEX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Tadjiek te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn van het dorp Paira Ka, gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni. U bent meerderjarig en ongehuwd.

In 2012 en de eerste maanden van 2013 werkte u als leraar Engels en Dari voor de vrouwenorganisatie Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO). Als gevolg van uw werkzaamheden kwamen u en uw vader in de problemen met de taliban, waardoor u Afghanistan in mei 2013 ontvluchtte.

U kwam in België aan op 11 juli 2013. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit verzoek werd op 14 november 2013 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een weigering van de

vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u voor de NGO AWFO werkzaam was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 4 april 2014. Tegen deze beslissing tekende u geen hoger beroep aan. U keerde niet naar Afghanistan terug.

Op 13 juni 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ. U baseert uw huidige asielaanvraag volledig op de problemen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U voegt hieraan toe dat uw familie nog steeds door de taliban wordt lastig gevallen omdat zij nog steeds naar u op zoek zijn. Uw dorpshef zou recent een dreigbrief hebben ontvangen waarin geëist wordt dat u zich bij hen aanbiedt. Als gevolg van hun problemen met de taliban is uw familie naar de stad Ghazni verhuisd. Om hen niet verder in de problemen te brengen, onderhoudt u op heden geen rechtstreeks contact meer met uw ouders, maar spreekt u enkel nog met uw oom. Ter staving van uw huidige asielerelaas legt u volgende documenten neer: e-mail verkeer tussen uw advocaat en M.S., waarin uw advocaat op 30.07.2014 vraagt om uw tewerkstelling en problemen met de taliban te bevestigen en M.S. op 03.08.2014 antwoordt dat u vanaf 10 januari 2012 voor AWFO werkte als leraar en dat u ten tijde van uw tewerkstelling met de taliban problemen kreeg; een fax van M.S. op briefpapier van AWFO-Economic Development Approach met identiek dezelfde inhoud als de mail die aan uw advocaat geantwoord werd; een medisch attest dd. 05.08.2014 waarin vermeld staat dat uw vader werd verzorgd voor irritaties aan de stomp van zijn geamputeerde been; een brief van het dorpshef gericht aan M.R. dd. 29.10.1392, waarin hij verklaart dat de taliban wilden dat u zich bij hen aanmeldt; een brief van de dorpsoudsten dd. 29.02.1393 waarin zij u uw tewerkstelling en problemen bevestigen; een verklaring van M.S. waarin zij ditmaal in het Dari uw tewerkstelling en problemen met de taliban bevestigt; een envelop; het reisadvies voor Afghanistan van de Belgische overheid; het reisadvies voor Afghanistan van de Nederlandse overheid; World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch; Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC; diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afgaanse provincies. Op 29 december nam het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep tegen deze beslissing in. Op 21 september 2015 vernietigde de RVV de beslissing van het CGVS waarbij zij verwees naar het gezag van gewijsde van haar eerdere beslissing en het ontbreken van elementen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat het intern vluchtalternatief naar Kaboel niet meer mogelijk is.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft immers nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u als lesgever werkzaam was voor de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) en dat u in die hoedanigheid problemen kreeg met de taliban. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd reeds door het CGVS en de RvV vastgesteld dat uw kennis van de Engelse taal dermate beperkt is dat het zelf voor een leraar die een elementaire cursus Engels geeft in Afghanistan niet voldoende hoog is (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 6, 8, 9, 10, 20 en 21). Bovendien bleek uw kennis van de ngo waarvoor u werkzaam was uiterst beperkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10 en 22). In het kader van uw huidige asielverzoek dient te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw beweringen in Afghanistan door de taliban te worden vervolgd, bijkomend worden ondergraven.

Zo stelde u, gevraagd waarom de taliban u nog steeds trachten op te sporen hoewel u al meer dan een jaar Afghanistan hebt verlaten en u uw door hen gemaakte activiteiten niet meer uitoefent, dat zij u momenteel nog van spionage beschuldigen omwille van militaire operaties die in uw dorp zouden zijn gehouden tegen de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 6). Het is echter vreemd dat u deze operaties niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige aanvraag hebt vermeld. Bovendien is het vreemd en opvallend dat u deze operaties twee of drie maanden voor uw gehoor bij het CGVS dd. 29.10.2014 kadert, terwijl u stelde dat de taliban uw dorpshef al vier of vijf maanden voordat u zijn brief ontving, contacteerde met de eis dat u zich zou melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). In verband met deze dreigbrief wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat deze brief zich nog steeds bij het dorpshef zou bevinden en dat u hem niet samen met de brief van het dorpshef voorlegt (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7).

Een verder probleem met de chronologie duikt op in uw verklaringen in verband met de verhuis van uw familie naar de stad Ghazni als gevolg van aanhoudende bedreigingen van de taliban. Zo stelde u tijdens uw gehoor dat uw ouders vier of vijf maanden na uw vertrek omstreeks begin jausa 1392 (rond einde mei 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) uw dorp hebben verlaten, dus rond september of oktober 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). Gevraagd wanneer u de laatste keer met

uw vader sprak, stelde u dat dit zes of zeven maanden geleden gebeurde, dus rond maart-april 2014 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8). Nochtans stelde u dat uw vader ten tijde van dit gesprek nog in uw dorp woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8).

Aangezien u uw middelbare schoolopleiding hebt afgemaakt, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u een goed tijdsbegrip hebt en de Afghaanse kalender goed kunt hanteren. Het feit dat u dergelijke cruciale elementen in uw relaas niet beter chronologisch kunt kaderen, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met de neergelegde verklaringen van het dorps hoofd en de dorpsouderen wordt opgemerkt dat bewijsstukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. In verband met het e-mailverkeer tussen M.S. en uw advocaat en de schriftelijke verklaringen van M.S. in het Dari en het Engels wordt dezelfde opmerking gemaakt. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat het opvallend is dat over de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) hoegenaamd niets terug te vinden is op het internet. Nochtans verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de ngo door USAID werd gefinancierd en kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat er toch enig spoor van de organisatie en de werking van deze ngo op het net moet terug te vinden zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10). Daarnaast is het treffend dat ook de naam van M.S., volgens u de oprichter en directeur van AWFO, geen concrete zoekresultaten oplevert op het internet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 7). Dit in tegenstelling tot de naam van (D.) Ma. Si., een antropologe die zich, net als de M.S. uit uw relaas, inzet voor vrouwenrechten en gendergelijkheid maar niet in Afghanistan, maar wel in Bangladesh en de Verenigde Staten actief is. Daarenboven is het vreemd dat de directeur van een door het Amerikaanse USAID gesubsidieerde NGO die, onder andere, Engelse taallessen aanbiedt aan vrouwen dergelijk slecht Engels taalgebruik hanteert in haar officiële correspondentie. Zo schrijft zij "was worked" in plaats van "has worked", "students who likes" in plaats van "students who like", "caused him to lost his leg" in plaats van "caused him to lose his leg" en "life is not save" in plaats van "life is not safe", en is de syntaxis van de hele tekst gebrekkig. Bovendien wordt opgemerkt dat het emailadres van de organisatie een yahoo-adres is, dat door om het even wie kan worden aangemaakt. In verband met het medisch attest wordt opgemerkt dat dit attest enkel aantoonde dat Mohammad Rahim op 5 augustus 2014 verzorging zocht voor irritatie aan zijn stomp, maar dat dit attest geen uitsluitend biedt over de omstandigheden waarin hij zijn been verloor. De voorgelegde envelop bewijst dan weer enkel dat u vanuit Kabul een brief bereikte.

In verband met de reisadviezen van de Nederlandse en Belgische overheid in verband met Afghanistan, het World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch, het Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC en de diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afghaanse provincies wordt opgemerkt dat deze stukken geen aanziens hebben met uw persoonlijke vrees voor vervolging maar met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 13 en 14).

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kaboel via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kaboel betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kaboel nog steeds

“high-profile attacks” plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande man bent zonder kinderen (CGVS, p. 2-3) die tot de etnische groep der Tadjieken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u Dari en bent u ook het Pashtou machtig (CGVS, p. 13), beide landstalen van Afghanistan. Ook bent u tot en met de twaalfde graad naar school geweest (CGVS, p. 4) en heeft u twee bijkomende cursussen Engels gevolgd (CGVS, p. 11 & p. 12). Als opgeleide jongeman beschikt u dan ook over de nodige capaciteiten om zich snel te integreren in de arbeidsmarkt van Kabul. Voorts verklaart u dat uw vader over tien jerip landbouwgrond beschikt (CGVS, p. 4) en dat uw vlucht uit Afghanistan, in totaal 15.000 dollar, gefinancierd werd met jullie spaargeld (CGVS, p. 16). De vaststelling dat uw familie enerzijds eigenaar is van heel wat landbouwgrond en over heel wat spaargeld beschikt, leidt er toe dat er mag worden geconcludeerd dat u in Afghanistan uit een gegoede familie afkomstig bent die u financieel kan steunen om zich in Kabul te vestigen. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Ghazni te ontlopen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker aan dat verweerder van de verkeerde premisse uitgaat dat verzoeker zou zijn tewerkgesteld als leraar Engels. Het Engels dat hij aanleerde waren enkel een aantal beginselen van het Engels, voornamelijk met de bedoeling om de vrouwen open te stellen voor westerse invloeden. Zijn contacten met zijn raadsman gebeuren zonder tolk in vlot Engels, zodat zijn kennis van het Engels voldoende is om aan ongeletterde vrouwen een aantal basisbegrippen van het Engels aan te leren, zeker wanneer hem hiervoor een boekje ter beschikking werd gesteld. Hij deed ook andere dingen dan Engels geven. Zijn raadsman heeft los van verzoeker opzoeken gedaan en contacten gezocht met de ngo, dewelke hebben geleid tot de verklaring dat verzoeker voor hen werkzaam was. Hij meent dat hij wel degelijk aantoonde dat hij werkte voor de AWFO. *“Ook het feit dat hij kennis heeft van het USAID-programma toont wat dit betreft veel aan. Immers een normale, modale Afghaan zal vermoedelijk nog nooit van deze organisatie gehoord hebben.”* Tevens verwijst hij naar de verklaring van zijn dorpshoofd, die hem waarschuwde voor het feit dat de taliban hem nog steeds zochten. Hij stelt duidelijke geschriften bij te brengen die zijn verhaal ondersteunen en niet door verweerder van valsheid worden beticht. In het kader van zijn tweede asielaanvraag bracht hij nieuwe stukken naar voren. *“Het CGVS stelt dat een vergissing in een data het hele verhaal ongeloofwaardig maakt, doch men dient toch wel vast te stellen dat er documenten worden bijgebracht dewelke één en ander ondersteunen.”*

In een tweede middel voert verzoeker aan dat indien hij naar Kabul kon vluchten/verhuizen, hij dit zeker gedaan had alvorens naar Europa te vluchten als hij dit als een optie beschouwde die zijn leven niet in

gevaar zou brengen. Hij stelt dat Kabul zeker niet veilig is te noemen en dat er incidenten zijn. Hij zou zich er niet veilig voelen omdat de taliban overal zit en hem hoe dan ook zouden vinden en hem alsnog executeren conform het “vonnis” dat zij uitspraken en waarbij zij hem tot de dood veroordeelden. *“Blijkbaar was er voor het CGVS amper 10 maanden geleden geen intern vluchtalternatief aangewezen, doch op basis van dezelfde informatie zou dit nu wel het geval zijn.”* Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, voert verzoeker aan dat dit rapport meer dan twee jaar geleden werd opgesteld en *de facto* geen referentie kan zijn voor de huidige situatie. Ook sedert de eerdere beslissing van de Raad is er volgens hem heel wat tijd verstreken. Verzoeker wijst erop dat Kabul ook zeer onveilig is. Hij verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013, waaruit volgens hem blijkt dat het aantal burgerslachtoffers sinds de tweede helft van 2012 is gestegen en dat het aantal veiligheidsincidenten sinds begin 2013 eveneens is gestegen. Het rapport stelt volgens hem duidelijk dat aan elke Afghaan ingevolge de algemene veiligheidssituatie een complementaire vorm van bescherming moet worden geboden. Hij verwijst eveneens naar een rapport van EASO van januari 2015, waarin een tendens naar meer geweld wordt vastgesteld. Uit de media blijkt volgens hem dat 2015 het meest gewelddadige jaar was sinds 2001. Tevens wijst verzoeker erop dat er binnen Kabul een grote populatie van terugkerende vluchtelingen zal zijn, waarop de stad niet is voorbereid. Hij heeft zelf geen banden met mensen in Kabul, geen woonst, geen werk, *et cetera*. UNHCR maakt volgens hem melding van armoede, werkloosheid, gebrek aan basisbehoeften *et cetera* bij de teruggekeerden. Ook wijst hij erop dat de buitenlandse troepen hoe langer hoe meer Afghanistan verlaten en dat de Afghaanse overheid niet de mogelijkheden heeft om een terugkeer naar het talibantijdperk met zekerheid te kunnen counteren. Verzoeker meent dat er voor hem geen reëel verblijfalternatief bestaat in Kabul. Hem terugsturen naar Kabul zou een schending uitmaken van artikel 1, 5 en 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij van Ghazni is en er het centrum van zijn belangen had. Uit de beschikbare informatie en de beslissingen van verweerder blijkt dat de situatie in deze provincie dermate precair is dat een terugkeer naar daar niet gewenst is.

“Alle voormelde middelen inzake de vluchtelingenstatus gelden ook voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een “Certificate of Achievement” neer samen met een kleurenkopie van ditzelfde document alsook een fotokopie van een niet-vertaald document.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad wijst erop dat in zijn arrest nummer 152 942 van 21 september 2015, dat kracht van gewijsde heeft, met betrekking tot de vluchtelingenstatus als volgt werd geoordeeld:

“Gelet op het voorgaande, dient er tevens op gewezen dat verzoeker mits onderhavig verzoekschrift geen middelen meer kan aanwenden tegen de vaststellingen in de beslissing van de commissaris-generaal en van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden

zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 122 136 van 4 april 2014, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 122 136 van 4 april 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Dit klemmt des te meer daar er in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gesteld:

“Zo stelde u, gevraagd waarom de taliban u nog steeds trachten op te sporen hoewel u al meer dan een jaar Afghanistan hebt verlaten en u uw door hen gelaakte activiteiten niet meer uitoefent, dat zij u momenteel nog van spionage beschuldigen omwille van militaire operaties die in uw dorp zouden zijn gehouden tegen de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 6). Het is echter vreemd dat u deze operaties niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige aanvraag hebt vermeld. Bovendien is het vreemd en opvallend dat u deze operaties twee of drie maanden voor uw gehoor bij het CGVS dd. 29.10.2014 kadert, terwijl u stelde dat de taliban uw dorpshoofd al vier of vijf maanden voordat u zijn brief ontving, contacteerde met de eis dat u zich zou melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). In verband met deze dreigbrief wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat deze brief zich nog steeds bij het dorpshoofd zou bevinden en dat u hem niet samen met de brief van het dorpshoofd voorlegt (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7).

Een verder probleem met de chronologie duikt op in uw verklaringen in verband met de verhuis van uw familie naar de stad Ghazni als gevolg van aanhoudende bedreigingen van de taliban. Zo stelde u tijdens uw gehoor dat uw ouders vier of vijf maanden na uw vertrek omstreeks begin jauza 1392 (rond einde mei 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) uw dorp hebben verlaten, dus rond september of oktober 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). Gevraagd wanneer u de laatste keer met uw vader sprak, stelde u dat dit zes of zeven maanden geleden gebeurde, dus rond maart-april 2014 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8). Nochtans stelde u dat uw vader ten tijde van dit gesprek nog in uw dorp woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8).

Aangezien u uw middelbare schoolopleiding hebt afgemaakt, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u een goed tijdsbegrip hebt en de Afghaanse kalender goed kunt hanteren. Het feit dat u dergelijke cruciale elementen in uw relaas niet beter chronologisch kunt kaderen, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met de neergelegde verklaringen van het dorpshoofd en de dorpsouderen wordt opgemerkt dat bewijsstukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. In verband met het e-mailverkeer tussen M.S. en uw advocaat en de schriftelijke verklaringen van M.S. in het Dari en het Engels wordt dezelfde opmerking gemaakt. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat het opvallend is dat over de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) hoegenaamd niets terug te vinden is op het internet. Nochtans verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de ngo door USAID werd gefinancierd en kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat er toch enig spoor van de organisatie en de werking van deze ngo op het net moet terug te vinden zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10). Daarnaast is het treffend dat ook de naam van M.S., volgens u de oprichter en directeur van AWFO, geen concrete zoekresultaten oplevert op het internet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 7). Dit in tegenstelling tot de naam van (D.)M.S., een antropologe die zich, net als de M.S. uit uw relaas, inzet voor vrouwenrechten en gendergelijkheid maar niet in Afghanistan, maar wel in Bangladesh en de Verenigde Staten actief is. Daarenboven is het vreemd dat de directeur van een door het Amerikaanse USAID gesubsidieerde NGO die, onder andere, Engelse taallessen aanbiedt aan vrouwen dergelijk slecht Engels taalgebruik hanteert in haar officiële correspondentie. Zo schrijft zij “was worked” in plaats van “has worked”, “students who likes” in plaats van “students who like”, “caused him to lost his leg” in plaats van “caused him to lose his leg” en

"life is not save" in plaats van "life is not safe", en is de syntaxis van de hele tekst gebrekkig. Bovendien wordt opgemerkt dat het emailadres van de organisatie een yahoo-adres is, dat door om het even wie kan worden aangemaakt. In verband met het medisch attest wordt opgemerkt dat dit attest enkel aantoonde dat M.R. op 5 augustus 2014 verzorging zocht voor irritatie aan zijn stomp, maar dat dit attest geen uitsluitend biedt over de omstandigheden waarin hij zijn been verloor. De voorgelegde envelop bewijst dan weer enkel dat u vanuit Kabul een brief bereikte.

In verband met de reisadviezen van de Nederlandse en Belgische overheid in verband met Afghanistan, het World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch, het Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC en de diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afghaanse provincies wordt opgemerkt dat deze stukken geen aanziens hebben met uw persoonlijke vrees voor vervolging maar met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 13 en 14)." Waar verzoeker aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de tijd niet kreeg om veel uit te wijden, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een beschuldiging van spionage vanwege de taliban omwille van militaire operaties in zijn dorp tegen de taliban hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweemde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Voor het overige komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt, hetgeen in het licht van de devolutieve werking van dit beroep inhoudt dat deze motieven niet louter bevestigd worden door de Raad maar als motieven van de Raad dienen te worden beschouwd.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 122 136 van 4 april 2014 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging."

De Raad ontwaart in de bestreden beslissing, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat een ander licht zou kunnen werpen op deze beoordeling.

De documenten die ter terechtzitting werden neergelegd doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid met betrekking tot verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij de Afghan Women Freedom Organization geen afbreuk. Op het "Certificate of Achievement" wordt de vereniging ditmaal vermeld als "Afg. Women of Freedom Organizations" waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document. Hoe dan ook heeft een document slechts ondersteunende bewijswaarde op voorwaarde dat het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Het tweede document is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor het op grond van artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus "*Veiligheid op de weg voor burgers*" van 2 maart 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige

bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande man bent zonder kinderen (CGVS, p. 2-3) die tot de etnische groep der Tadjieken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u Dari en bent u ook het Pashtou machtig (CGVS, p. 13), beide landstalen van Afghanistan. Ook bent u tot en met de twaalfde graad naar school geweest (CGVS, p. 4) en heeft u twee bijkomende cursussen Engels gevolgd (CGVS, p. 11 & p. 12). Als opgeleide jongeman beschikt u dan ook over de nodige capaciteiten om zich snel te integreren in de arbeidsmarkt van Kabul. Voorts verklaart u dat uw vader over tien jerip landbouwgrond beschikt (CGVS, p. 4) en dat uw vlucht uit Afghanistan, in totaal 15.000 dollar, gefinancierd werd met jullie spaargeld (CGVS, p. 16). De vaststelling dat uw familie enerzijds eigenaar is van heel wat landbouwgrond en over heel wat spaargeld beschikt, leidt er toe dat er mag worden geconcludeerd dat u in Afghanistan uit een goeie familie afkomstig bent die u financieel kan steunen om zich in Kabul te vestigen. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Ghazni te ontlopen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Waar verzoeker erop wijst dat hij geen banden heeft met de stad Kabul, dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *"UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."* (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar de stad Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER